

## AANDEELHOUDERS EN WERKNEMERS

- Plalloy heeft twee Japanse aandeelhouders: Mitsui (60 procent en Dainichi-seika (40 procent).
- Mitsui is een van de grootste conglomeraten van de wereld. Dainichi-seika is een producent van onder andere kleurstoffen en pigmenten.
- Plalloy startte 19 jaar geleden op het bedrijventerrein Dentgenbach.

- Begin 2008 werken er 154 mensen bij Plalloy. Dat zakt in mei 2009 naar 80.
- Op dit moment werken er weer 91 mensen bij Plalloy.



## Te veel kerstpakketten

„Zo'n crisis levert wel rare effecten op. Elk jaar bestellen we ruim van tevoren kerstpakketten. Bleek in december 2008 dat we er dertig te veel hadden. We hebben een aantal verdeeld onder de schoonmakers, maar toen hadden we er nóg twintig over. Die hebben we maar naar de voedselbank gebracht.”

Jack van Engelen, managing director Plalloy

# Plalloy is recessie voorbij

**Het is donker in economie.** De recessiestorm richt nog steeds links en rechts vernielingen aan. Bij bedrijven en particulieren. Maar in Kerkrade is de zon alweer doorgebroken.

door Rob Cox

En van de sneeuwklodden van het Limburgse bedrijvenland heet Plalloy, en staat in Kerkrade. Na een gigantisch diepe crisis lijkt het bedrijf er weer bovenop te zijn. „Plalloy is voor Nederlanders een rare naam”, erkent managing director Jack van Engelen (43). „Maar in het Engels is het voor iedereen duidelijk.” Er zitten de woorden plastic en alloy in: plastic en legering. En dat zegt weer precies wat Plalloy doet. Door stoffen toe te voegen aan plastics ontstaan legeringen met verschillende eigenschappen of kleuren. „We voegen bijvoorbeeld rubber toe, maar ook stoffen die negatieve effecten van zonlicht tegenhouden. We verbeteren de eigenschappen ten opzichte van de oorspronkelijke kunststof.” De nieuwe plasticorreltjes van Plalloy gaan naar de spuitgieterijen die er weer verpakkingsmateriaal van maken (20 procent van de omzet), bouwmaterialen zoals onderdelen van kunststofkozijnen (5 procent) of huishoudelijke apparaten (10 procent). 5 Procent gaat naar overige afnemers en maar liefst 60 procent van de korrels is voor de auto-industrie. Wie de economie een beetje heeft gevolgd dit jaar, weet dat nu een gepaste stilte moet volgen. De auto-industrie heeft samen met de bouw de hardste klappen gekregen van de economische crisis. En als de autoteuzen wankelen op hun benen, is de stabiliteit bij de toeleveranciers ver te zoeken. Plalloy moet de klappen hebben gevoeld. „De eerste signalen kregen we inderdaad al vroeg, zo rond augustus 2008. Grote afnemers verminderden orders of trokken ze in. Sinds 2002 waren we bezig om minder afhankelijk te worden van de auto-industrie. We zijn toen begonnen met zoeken naar andere klanten. Daar hebben we veel aan gehad toen de vraag instortte.” De vraag stortte niet alleen in, het ging ook in een geweldig tempo. Exacte tonnages wil Van Engelen liever niet in de krant hebben. Maar als je de productie van maart 2008 op 100 procent zet, dan was



Voor de mensen het symbool van de

wederopbouw: het plaatsen van vier nieuwe opslag silo's van 200 kuub per stuk. Een project van twee miljoen euro.

foto Marcel van Horen

die in februari 2009 gezakt naar 25 procent. Bij Van Engelen en zijn manager P&O Roger Hoenen (39) was de nachtrust in eenzelfde tempo omlaag gegaan. Hoenen: „We hadden in het begin 154 personeelsleden in dienst. We hebben eerst de flexibele schil binnen het bedrijf aangepakt: de ruim 15 uitzendkrachten. Daarna hebben we de tijdelijke contracten niet verlengd. Let wel, we hebben niet alleen gekoken naar de personeelskosten, maar zeker ook naar andere plekken waar we konden bezuinigen. Uiteindelijk hadden we 110 man over. Nog teveel als je bedenkt dat de productie veel harder was gedaald.” De twee kijken elkaar aan. „Weet je nog toen met die invoering van de werktijdverkorting”, zegt Hoenen, „Ik zat op 1 december midden in de nacht te wachten op de wtv-regeling van minister Donner want ik wilde weten hoe die eruit zou zien. De zondagochtend erna zaten we samen in de keuken keihard te rekenen. De grote vraag was: voldoen we aan de regeling. We moesten er bovendien snel bij zijn, want oorspronkelijk was er maar een be-

perkt budget. We moesten de grote bedrijven dus vóór zijn.” Ze kunnen er nu om glimlachen, in de wetenschap dat Plalloy weer

helemaal terug is. Maar de eerste helft van 2009 was vreselijk voor Van Engelen en Hoenen. Van Engelen: „Dat zijn momenten waar van

alles door je hoofd gaat. Je denkt aan de mensen die hun baan gaan verliezen. Van veel van hen ken je de gezinssamenstelling. En je denkt

aan de mogelijkheid zelf je baan te verliezen. Wij waren dat niet gewend bij Plalloy. Wij hebben in de 19 jaar dat we hier zitten, alleen maar groei, groei, groei gekend.” De wtv werd binnengehaald. „We kregen even adem”, zegt Hoenen: „De wtv heeft voor ons zeker het juiste effect gehad. We hebben daarvoor belangrijke mensen binnen kunnen houden die we nu keihard nodig hebben.” Plalloy maakte 24 weken gebruik van de wtv. Aan het einde van die termijn werd de deeltijd-WW ingevoerd. „Daar hebben we van afgezien”, zegt Hoenen. Van Engelen: „Het bedrijf was zo hard in een achtbaan naar beneden gegaan, zo extreem, dat we wel moesten reorganiseren.” Hoenen: „Mensen hadden echt niets te doen. Dat konden we zien aan het koffiegebruik. Dat ging in een rechte lijn omhoog.” Even werd bij de Japanse aandeelhouders zelfs getwijfeld aan het voortbestaan van Plalloy Kerkrade. Maar volgens Van Engelen was met een duidelijk dat zijn bedrijf om strategische redenen zou blijven. Plalloy is de enige fabriek van de aandeelhouders in Europa. Sluiten

zou betekenen dat bepaalde belangrijke klanten zouden wegvallen. „Er moesten zeventien mensen uit”, vervolgt Hoenen. „In de weken vooraf zaten wij daarover te beslissen. Dat is zo onwettelijk. Je weet op een bepaald moment om wie het gaat, maar je kunt er met niemand over praten.” Op de werkvloer van Plalloy waren ze zich bewust van de noodzaak, zeggen de twee. „We hebben open gecommuniceerd met de mensen, regelmatig grafieken gedeeld met de organisatie”, zegt Hoenen. Uiteindelijk werd 15 mei 2009 „de slechtste dag ooit” uit de loopbaan van Van Engelen. „We hebben die dag met alle mensen korte gesprekken gevoerd. In de kantine zaten de medewerkers te tellen tot zeventien want ze wisten dat er zoveel banen zouden verdwijnen.” In juli 2009 zat er al een lichte verbetering in de productie. Door de recessie was een aantal concurrenten verdwenen. Van Engelen: „Dat was natuurlijk gunstig voor ons. Bovendien plukten we de vruchten van onze zoektocht naar nieuwe klanten. Zonder hen hadden de zaken er niet zo mooi voor gestaan. Het eerste kwartaal van 2010 hebben we weer in elke maand zwarte cijfers geschreven. En dat na die absurde verliezen begin 2009.” Hoenen en Van Engelen gaan elke dag weer fluitend naar het werk. De afbraakfase is voorbij. Het is zoveel fijner om weer op te bouwen, zeggen ze allebei. Ook in het bedrijf zelf is de sfeer weer goed. Het geloof in eigen kunnen is teruggekeerd bij Plalloy. De mensen gaan weer met een andere blik naar het werk. De crisis is overwonnen. Hoenen heeft alweer elf nieuwe mensen mogen aannemen. „We zoeken vooral productiemedewerkers, mensen voor het laboratorium, en de logistiek. Natuurlijk hebben we de zeventien mensen van mei nog benaderd. Maar ondanks de moeilijke tijden bleken de meesten alweer een baan te hebben. Ik geloof dat twee van de zeventien weer bij ons werken.” De andere nieuwe collega's heeft Plalloy gevonden in de kaartenbakken van het UWV. Die bakken zijn in de beginfase van het herstel goed gevuld met kwalitatief goede krachten, zegt Hoenen. En ook buiten wordt gewerkt aan de toekomst. Naast het bedrijf worden acht nieuwe silo's gebouwd van 200 kuub. Een investering van twee miljoen euro. Allemaal met het oog op de groei. Van Engelen gelooft niet dat de crisis terugkomt, dat er nog een dip komt in de economie. „Ik geloof niet in de voorspellingen van een W-grafiek met twee dalen voor ons en onze klanten. Onze aandeelhouders uit Japan ook niet. En kijk maar naar de grote chemische bedrijven in de Benelux. Dat zijn de longen van de economie. Voor het eerst sinds 2008 overwegen ze weer werk uit te besteden. Dat doen ze alleen als hun eigen fabrieken vol zitten.”

